

Асли ҳокимияти қонуни шариат. (баҳши 14)

Дар ислом арзиш ва зидди арзишҳо, боядҳо ва набоядҳо, аҳком ва мужозоти вуҷуд дорандки дар қуръон ва суннати саҳих новъ ва мезон ва кайфияти он таъйин шуда аст, ва бояд абзори вуҷуд дошта бошадки ин аҳком ва ин мужозотҳо ва ҳудудро дар жомеъа пиёда кунад. Ба унвони мисол:

-Аллоҳ таоло ба унвони абзори жихати расидан ба "атъамахум мин жуъ" амр мекунад

« خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا » (тубе / ۱۰۳).

-Аз амволи онон закот бигир то бадин васила ишонро пок ва покиза кунид. Ва закот дар тало ва нуқра, зироъат, меважот, хайвонот ва маъодин ва моли тижорат(ки жойи ихтилоф аст) таъйин шуда онҳам бо ҳадди нисоб ва мезони мушаххас ва маълуми.

Холо чи каси бояд ин ҳукм ва амри аллоҳ таолоро иҷро кунад? Бахусус дар мовриди қасоники намехоханд ин ҳаққи 8 гуруҳ аз аъзойи дорул исломро аз амволишон жудо кунанд ва мехоханд ба истелоҳ моли инҳоро бухуранд:

إِنَّمَا الصَّدَقَاتُ لِلْفُقَرَاءِ وَالْمَسْكِينِ وَالْعَامِلِينَ عَلَيْهَا وَالْمُؤَلَّفَةِ قُلُوبُهُمْ وَفِي الرِّقَابِ وَالْغَارِمِينَ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأَبْنِ السَّبِيلِ فَرِيضَةً مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ (тубе / ۶۰)

" закоти махсус 1- Фуқаро 2. Масокин, 3. Корғузорони он 4.

Қасоники жалби муҳаббатишон (барои ислом) мешавад, 5. (озод

кардани) бандагон, 6. (пардохти бидихи) бидихкорон, 7. (сарфи)
дар рохи худо (мисли жиход, таблиғ ва ривожу дини худо ва) 8.
Ба рохи дармондагон дар рох мебошад. Ин ек фаризайи муҳимми
илохий аст ва худо доно ва ҳақим аст".

Ин амри вожиб ва фаризайи ек орган ва фароизи ислом ва ҳаққун
нас астқи каси наметавонад аз зери бори пардохти он фарор
кунад: аз ибни Умар ривоят астқи росулulloх саллаллоху алайхи
васаллам фармуд:

بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَإِقَامِ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ،
وَالْحَجِّ، وَصَوْمِ رَمَضَانَ

" ислом аз панж рукн ташкил шуда аст, шаҳодатайн (ла илаха
иллаллох ва анна Мухаммадан росулulloх) ва барпо доштани
'намоз ва додани закот ва ҳаж ва руза рамазон" холо агар каси

гуфт ман ин закоти вожибки ҳаққи ин 8 гуруҳ астро намедихам ва
ин рукн ва фариза мутаъаллиқ ба ҳаққун насро анжом намедихам
чи абзори бояд ин ҳақро аз ин мужрим моли мардумхӯр бигирад?

Қатъан ин кор афроди мутафарриқа ва гуруҳхойи мутафарриқ
нест, балки танҳо кори долат ва қудрати ҳукуматий аст.

-Аллох таоло дар мовриди фаризайи жиход бо куффор ва амри
вожиб тарсондани куффор бо қудрати низомий ба унвони абзори
боздоранда амр фармудаки:

وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ

¹ متفق عليه : مسلم (١٦ - ٢٠ - ١/٤٥) و بخارى.

Барои (жиход бо) онон то онжоки метавонид нийру ва қувват ва (аз жумла) асбхони варзида омада созад,

ثَرْهِيُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَآخَرِينَ مِنْ دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ ۚ (انفال/۶۰)

-То бидон (омодагии низомии ва соз ва барги жангии) душмани худо ва душмани хувишро битарсонид, ва касони дигари жуз ононро нез ба харрос андозидки ишонро намешносид ва худо ононро мешносад.

Баъад дар мовриди масорифи хумски еки аз самароти ин жиход аст мефармояд:

: وَاعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ إِن كُنْتُمْ
آمَنْتُمْ بِاللَّهِ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا يَوْمَ الْفُرْقَانِ (أنفال / ۴۱)

(эй мусалмонон!) бидонидки ҳамма ғаноими роки фарочане меоварид, ек панжуми он мутаъаллиқ ба худо ва пайғамбар ва хешовандон ва ятимон ва мискинҳо ва дар роҳ мондагон аст. Агар ба худо ва бидончи бар банда худ дар рузи жудои (куфр аз иймон, яъни дар жанги бадр) нозил кардем иймон дорид.

Холо ин артеш ва умури низомии ва тахияи силох ва садҳо ҳукми мутаъаллиқ ба жиход ва умури жангии ва асроъ ва ғейрихро чи каси бояд идора кунад ва умури онро бичархонад? Оё чанин кори бузурги аз ухдаи ашхос ва гуруҳҳои мутафарриқ бармеояд? Қатъан на? Ва танҳо қудрати ҳукумати астки метавонад ин маъмурияти стротезик ва систематикро анжом диҳад.

Алова бар ин аллоҳ таоло худудиро таъйин карда ва фармуда:

تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَقْرَبُوهَا (بقره/۱۸۷)

Ин (ахком) ҳудуд ва марзхойи илохий аст ва бидонхо наздик нашавид
ё

«تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَعْتَدُوهَا» (بقره/۲۲۹)

Инҳо ҳудуд ва марзхойи (ахкоми) илохий аст ва аз онҳо тажовуз
накунид, ҳоло агар каси худ ва марзхоро риоят накард ва марзро
шикаст аллох таоло дар мовридиш мефармояд золим аст:

وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ (بقره/۲۲۹).

Ва ҳар каси аз ҳудуд ва марзхойи илохий тажовуз кунад бегумон ин
чанин касони ситамгаранд.

Ҳоло ин шахсики ҳудуди аллох таоло ва марзхойи таъйин кардари
шикаста ва масалан дучори дуздӣ шуда, ё дучори рохзаний шуда, ё
дучори бағӣ шуда, ё дучори зино шуда ё дучори қазф шуда ва ё
дучори нушидани машруботи алкулий шуда ; дар тамоми ин маворид
аллох таоло мезони ҳақдики бояд бар онҳо иҷро шавад таъйин
карда аст ва каси наметавонад ин ҳудуди аллохро бибахшад ё чизи
аз онҳо кам кунад ё ин ҳудудро бо чизи дигари аваз кунад. Масалан:

-Дар мовриди касики ба занони покдоман тухмат мезанад аллох
таоло мефармояд:

«وَالَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاجْلِدُوهُمْ ثَمَانِينَ جَلْدَةً وَلَا تَقْبَلُوا لَهُمْ شَهَادَةً أَبَدًا . وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ» (نور / ۴)

Касоники ба занони покдоман нисбати зино медиханд, сипас чохор
ғувоҳ (барои исботи иддаоии худ) намеоваранд, бадишон ҳаштод

тозиёна бизанид, ва харгиз гувоҳи додани онхоро (дар тули умр бар хеч кори) напазирид, ва чанин касони фосиқ хастанд.

Холо: чи находит бояд ин ҳукмро иҷро кунад? Оё хар каси метавонад балад шавад ва ин ҳукмро иҷро кунад? Ё хар гуруҳи метавонад ин ҳадро бар шахси мужрим иҷро кунад? Қатъан на. Иҷроии ин ҳудуд танҳо кори қудрати ҳукуматии еки аз " се абзори" бартар аст.

-Ё аллох таоло дар мовриди ашхосики муртакиби журми дуздий мешаванд мефармояд:

وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا جَزَاءً بِمَا كَسَبَا نَكَالًا مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ (مائده/۳۸)

Дасти марди дузд ва зани дуздро ба кейфари амалики анжом доданд ба унвони ек мужозоти илоҳий қатъ кунид, ин уқубати астқи худо муқаррар карда ва худо муқтадир ва ба масолиҳи инсонҳо тавоно ва ҳақим аст.

Дар суратики шахси муттаҳам ба дуздий шуд оё находит қазоии барои исботи журм лозим нест? Холо агар журм ҳам исбот шуд чи каси бояд дасти ин дуздро қатъ кунад? Оё хар фарди ё гуруҳи метавонад ин корро анжом диҳад? Қатъан на. Ин кор танҳо аз уҳдаи қудрати ҳукуматии ва находит қазоии ва иҷроии он бармеояд.

-Ё аллох таоло дар мовриди ҳукми роҳзанон мефармояд:-

إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا

^۲ این سه ابزار عبارتند از : ۱- خَلْفَةُ عَلَى مَنْهَاجِ النَّبُوَّةَ که اولین و مهمترین ابزار و وسیله ست (مثل حکومت رسول الله صلى الله عليه وسلم و خلفای راشدین رضی الله عنهم) ۲- حکومت بدیل اضطراری اسلامی که در زمان نبود خَلْفَةُ عَلَى مَنْهَاجِ النَّبُوَّةَ انجام وظیفه می کند (مثل حکومت امویها و عباسی ها و عثمانی ها و ...) ۳- شورای واحد مجاهدین که در صورت نبود خَلْفَةُ عَلَى مَنْهَاجِ النَّبُوَّةَ و حکومت بدیل اضطراری اسلامی انجام وظیفه می کند .

Кейфари касоники (бар ҳукумати исломий ва қонуни шариати аллох дар қуръон ва суннат мешуранд ба ин шикл) бо худо ва пайғамбариш межанганд, ва дар руйи замин даст ба ғасод мезананд, ин астки ан юқотталу (дар баробари куштани мардум) кушта шаванд, ав юсоллабу ё (дар баробари куштани мардум ва ғасби амвол) ба дор зада шаванд,

أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خِلَافٍ

ё(дар баробари рохзаний ва ғасби амвол, танҳо) даст ва пойи онон дар жихати акси екидгар барида шавад

أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ،

ва ё инки (ба хотири рохзаний ва таҳдид) , танҳо аз жойи ба жойи таъъийд шаванд.

ذَلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ (مائده/۳۳)

Ин расвоиш онон дар дунё аст, ва барои ишон дар охираат мужозоти бузурги аст.

Ба назари шумо жангидан бо ин ашхос ё дастгир кардани ин ашхос ва додгоҳ кардани ин ашхос ва иҷро кардани ин аҳком бар ин ашхоси мужрим кори афроди мутафарриқа ва гуруҳҳои мутафарриқ аст? Қатъан на. Ин танҳо кори қудрати ҳукумати аст болотар аз афрод ва гуруҳхост.

-Ё аллох таоло дар мовриди аҳли бағий мефармояд:

وَإِنْ طَائِفَتَانِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا فَأَصْلَحُوا بَيْنَهُمَا فَإِنْ بَغَتْ إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَىٰ فَقَاتِلُوا الَّتِي تَبْغِي حَتَّىٰ تَفِيءَ إِلَىٰ أَمْرِ اللَّهِ (حجرات/۹)

Харгох ду гурух аз мӯъминон бо ҳам ба жанг пардохтанд, дар миёни онон сулҳ барқарор созид. Агар еки аз онон дар ҳаққи дигари бағӣи кунад ва таъаддӣи варзид (ва сулхро пазиро нашавад), бо он дастаки бағӣи ва таъаддӣи мекунад бижангид то замоники ба сӯи итоат аз фармони худо бармегардад ва ҳукми уро пазиро мешавад.

Оё ғейри аз қудрати ҳукуматӣи афрод ё гуруҳҳои дигар метавонанд бо аҳли бағӣи бижанганд? Қатъан на. Танҳо бо қудрати ҳукуматӣи метавон бо қудрати аҳли бағӣи вориди жанг шуд. Мовардӣи шофеъӣи роҳимахуллох мегуяд: ин оя аслии астки дар жанг бо аҳли бағӣи метавон аз он истефода кард. Ва ибни Обидин ханафӣи ҳам мегуяд: инҳо аҳли бағӣи касони хастандки ба хоҳири таъвили иштибоҳ бар алайҳи аҳли адл шӯриш мекунанд ва агар масалаи таъвил набуд ва таъвили надоштанд дар ин ^۳сурат инҳо қитоъ ва роҳзан хастанд. Аҳли бағӣи мисли хавориҷ

ё аҳли жамалки амири мӯъминин Али ибни Аби Толиб розиаллоҳу анҳу дар мовридишон гуфта:

إِخْرَأْنَا بَعْرًا عَلَيْنَا.^۴

ё мисли аҳли саффарин.

-Ё аллоҳ таоло дар мовриди шахси зинокори ғейри мухсин мефармояд:

^۳ قال الماوردي : هذه الآية هي أصل ما ورد في قتال أهل البغي. العلامة ابن عابدين رحمه الله من الحنفية: والبغاة هم -كما في الفتح- قوم مسلمون خرجوا على إمام العدل ولم يستبجحوا ما استباحه الخوارج من دماء المسلمين وسبي ذراريهم، والمراد خرجوا بتأويل، وإلا فهم قُطَاع. وفي الاختيار: أهل البغي كل فئة لهم منعة يتغلبون ويجمعون ويقاتلون أهل العدل بتأويل، يقولون: الحق معنا ويدعون الولاية. اه

^۴ البداية والنهاية ۳۰۰/۷

الرَّانِيَةُ وَالرَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ وَلَا تَأْخُذْكُمْ بِهِمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ (нор/۲)

Хар ек аз зан ва марди зинокор (озоd ва издивож накарда) ро сад тозиёна бизаниd ва дар (ижройи қавонин ва ҳудуд) дини худо раъфат(ва раҳмат) нисбат бадишон надошта бошиd, агар ба аллох ва рузи қиёмат иймон дорид. Оё афрод ва гурухҳо метавонаd ба жойи қози чанин журми сангинийро собит кунанд? Баъди аз исботи журм оё афрод ва гурухҳо метавонанд мужрийи ин ҳукм шаванд? Қатъан на. Ижройи ин ҳад танҳо аз уҳдаи қудрати ҳукуматий бармеояд.

-Ё аллох таоло дар мовриди касики муртакиби нушидани мушроботи маст кунанда шуда мефармояд:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ
(مائده/۹۰)

Эй мўъминон! Ҳамр (машроботи алкулий) ва қиморбозий ва бутон ва тирҳо(бахтозмойи) палиданд ва амали шайтон мебошанд. Пас аз (ин корхойи) палид дурий кунид то инки ростгор шавид.

Агар каси аз нушидани масткунанда ва ин журмҳо дурий накард ва онро анжом дод чи? Чи нахои бояд ин аҳкоми аллох таолоро дар мовриди ин мужримин ижро кунад?

Инҳо ҳудуди аллох таоло хастанд ва ниёзи ҳаётӣ ба вужуди дастгоҳи қазоӣ доранд ва мутлақан ҳечгуна афв ва гузашт ва шафоати ё баҳусус жойгузини жоиз нест, чун инҳо ҳақи аллох таоло хастанд; иддаи аз жоҳилон ва баҳусус дорудастанӣ

мунофиқин бо матраҳ кардани истелохи мақосиди шариат саъй доранд барои ин ҳақхोӣ аллоҳ таоло жойгузин қарор диҳанд ва мардумро ба ҳокимияти куффори секуляри маҳаллий рози кунанд аммо жойгузини барои ин ҳақхोӣ аллоҳ мисли жойгузини барои намоз аст ва ҷанин кори тахти ҳеч шароити ҷоиш нест. Аммо дар кинори ин ҳудуд ва ҳақхоӣ аллоҳ мо шохиди ҷароими дигари чун қисос ҳастемки имкони инки бо дия тағйир кунад ё ҳатто бидуни муқобили ва дияӣ аз он куллан гузашт шавад вужуд дорад, чун қисос ҳақи инсон аст.

Аллоҳ таоло дар мовриди қисос фармуда:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلِ ط

эй касоники иймон овардаид! Қисос бар шумо фарз шуда аст:

الْحُرُّ بِالْحُرِّ وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ وَالْأَنْثَى بِالْأُنْثَى ء

озод дар баробари озод, ва барда дар баробари барда , ва зан дар баробари зан аст.

فَمَنْ عَفِيَ لَهُ مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَاتَّبَاعْ بِالْمَعْرُوفِ وَأَدَاءٌ إِلَيْهِ بِإِحْسَانٍ ط

пас агар каси аз ноҳияӣ бародари (диний) худ, гузашти шуд бояд ник рафтор шавад ва пардохти (дия) бо ники анжом гирад.

ذَلِكَ تَخْفِيفٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ ء

ин таҳфиф ва раҳмати аст аз суйи парвардигоритон.

فَمَنْ اعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ (Бقره/۱۷۸)

пас агар каси баъди аз он тажовуз кунад (ва аз қотил интиқом бигирад) уро азоби дардноки хоҳад буд.

Дидемки аллох таоло дар шариаши барои мо ровшан мекунадки агар каси амнияти шахси дигариро ҳадашадор кард бояд мужозот шавад ва ҳудуди онро мушаххас мекунад; ва мушаххас мекунадки дар ҳудуди аллох таҳфиф ва баҳиш ва ҷойгузини вужуд надорад бар ҳалофи ҳаққун насики ҳам таҳфиф дар он вужуд дорад ва ҳам ҷойгузини ва ҳам баҳиш.

Нуктаи дигар инки: дар инҷо аллох таоло барои қотил ва зинокор ва тухматзан ва қавоиди куллийро таъин карда аст, аммо набояд интизор доштики аллох ба мо бигуяд қотил ё дузд ё тухматзан ва ғейрих кудом шахс аст? Шариаи аллох мегуяд масалан агар қатли ба шикли амдӣ иттифоқ офтод, қотилро мешавад қисос кард ё дия гирифт ё баҳид. Холо барои инки бифаҳмид қотил кист, бояд биравид донишқадаи полис таъсис кунид ва шевахойи жаид кашфи журм ошно шавид ва онро дар ихтиёри дастгоҳи қазоӣ қарор диҳид. Холо ин дастгоҳи қазоӣ тавассути чи наводи ғейри аз ҳукумат метавонад ба вазифиш амал кунад?

Дар бархурд бо куффори аҳли китоб ҳам аз онҳо ҷизя гирифта мешавад, чи наводи ғейри аз ҳукумат метавонад ин ҷизяро бигирад? Магар мумкин аст дар ҳукумати ғейри исломӣ ин ҳукми ҷизяро иҷро кард? Аслан ҷизя замони маъни пейдо мекунадки давлат ва ҳукумати исломӣ вужуд дошта бошадки бо ин даста аз куффор қарордоди баста бошад. Бидуни вужуди қудрати ҳукуматӣ ҷизя мисли даххо ҳукми дигар қобили иҷро нест.

Ин даста аз қавонини иқтисодий ва амниятӣ ва низомӣ ва аҳкоми қазоӣ ва мужозотхӯи жароим ва таҳаллуфот ва таъзирот ва қавонини мутаъаллиқ ба муомалот, аҳволи шахсий ва қавонини мутаъаллиқ ба умури бейнал милалӣ ва чи маъни метавонад дошта бошад?

Садҳо ҳукмики дар қуръон ва суннати саҳих омадан бо садойи расо фарёд мезанандки: бояд ҳукумати ташкил гардад то дар чохорчубайи ҳокимияти ин ҳукумат ин аҳком пиёда шаванд, ва бидуни доштани ҳукумат тамоми ин аҳком таътил мешаванд, чун ингуна аҳком хориҷ аз доираи ҳукуматӣ ва қудрати ижроӣи ҳукуматӣ қобили иҷро нестанд ва бидуни ижроӣи ин ҳудуд ва қисос ва таъзирот на дини комил бо он чохор маъни ва мафхумиш муҳофизат мешавад ва на дунёи мўъминин.

Бидуни ижроӣи ин ҳудуд ва қисос ва таъзирот ба содагӣ дин , жон ва номус ва ақл ва моли мўъминин дар муъаррази таҳдид қарор мегирад ва бидуни доштани қудрати низомӣ ва ҳукуматӣ ҳуди дорул ислом нез дар муъаррази хатар ва нобудӣ қарор мегирад, ва бидуни доштани дорул ислом ва қудрати ҳукуматӣ баъзи аз мароҳили амр ба маъруф ва наҳӣ аз мункарки ниёз ба шиддати амал ва тавассул ба зур, ва хатто иқдоми мусаллаҳона низомӣ дорад тей намешавад; ва дар нихоят боз кардан ва ҳамвор кардани роҳ ҷихати озодӣи амал ба қонуни шарияти аллоҳ дар саросари ҷаҳон ва озодсозӣи замин аз тасаллути "куффори шишгонаӣи" ошкор", ҳаргиз бо тўвсия ва насихат ва андурзхӯи ахлоқӣ анжом намешавад, ин ҳукумат астки бояд ба майдон биёяд ва ба ҳокимияти "куффори шишгонаӣи" ошкор бар замин хотима бидиҳад,

чун ин дин бояд бар тамоми замин хокимият дошта бошад чунончи
росулуллох саллаллоху алайхи васаллам мефармояд:

أُعْطِيتُ خَمْسًا لَمْ يُعْطَهُنَّ أَحَدٌ قَبْلِي:

Панж чиз ба ман ато шуда аст ки қабли аз ман, ба ҳеч пайғамбари
ато нашуда аст:

نُصِرْتُ بِالرُّعْبِ مَسِيرَةَ شَهْرٍ،

1-аз масохати ек мох, душманонам дучори тарс ва вахшат
мешаванд.

وَجُعِلَتْ لِيَ الْأَرْضُ مَسْجِدًا وَطَهُورًا فَأَيْنَمَا أَذْرَكَ الرَّجُلَ مِنْ أُمَّتِي الصَّلَاةُ يُصَلِّي (فَأَيُّمَا رَجُلٍ مِنْ أُمَّتِي أَذْرَكَهُ
الصَّلَاةُ فَلْيُصَلِّ)، ٢

2-Замин барои ман масҷид ва пок қарор дода шуда аст. Банобарин,
хар кужо вақти намоз фаро расид, умматонам метавонанд ҳамонжо
намоз бихонанд.

وَأُحِلَّتْ لِي الْمَغَانِمُ وَلَمْ تَحِلَّ لِأَحَدٍ قَبْلِي،

3-Моли ғанимат барои ман ҳалол гардонда шуда аст дар холики
қабли аз ман, барои ҳеч пайғамбари, ҳалол набуда аст

وَأُعْطِيتُ الشَّفَاعَةَ.

4-Ҳаққи шафоат ба ман иноят шуда аст

وَكَانَ النَّبِيُّ يُبْعَثُ إِلَى قَوْمِهِ خَاصَّةً وَبُعِثْتُ إِلَى النَّاسِ عَامَّةً.^٥

^٥أَخْرَجَهُ الْبُخَارِيُّ (٤٣٨)، وَمُسْلِمٌ (٥٢١) /

5-Хар пайғамбари фақат барои қовми худии фристода шуда аст дар холики ман барои тамоми мардуми дунё мабъус шудам.

Дар кинори инҳоки зарурати ташкили ҳукумати исломӣро фарёд мезананд, маллоқ ва меъёр ва маноти ташхиси дорул ислом аз дорул куфр "қонуни асосӣ" аст ва рахбарӣ хамки бар дорул ислом таъйин мешавад бояд доройи шурути бошад ва мужрийи қонуни шариати аллох бошадки танҳо дар сояи қудрати ҳукумати метавонад ба ин вазифа амал кунад ва ин ҳукумат хам бо шӯро ва назорати умумӣ ба пеш меравад.

Дар ин сураат бисёри аз масоили шаръӣ аз қабили: ижройи ҳудуд, қисос вамавқуф ба мавҷудияти дорул ислом ва давлат ва ҳукумати исломӣ ва имом ва рахбар баста аст, ва тибқи қоидаи:

"مَالَايْنُمُ الْوَاجِبُ إِلَّا بِهِ فَهُوَ وَاجِبٌ"

Иқомаи давлат ва ҳукумати исломӣ ва таъйини рахбарияти мужтаҳид ва фақиҳ барои дорул ислом неэ вожиб аст.

Пас ташкили ҳукумати исломӣ дар дорул ислом вожиби аст мисли соири вожиботки бисёри аз вожибот хам бо вужуди ин вожиб анжом мешаванд. Яъни хамчунонки вузуъ ва намоз вожиб хастанд аммо намози вожиб бо вузуъ анжом мешавад ва ҳукумати исломӣ барои анжومي бисёри аз вожиботи ҳукм вузуъ ё таяммуфро дорад. Аллох таоло мефармояд:

« قَبَعَتْ اللَّهُ النَّبِيِّنَ مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيُحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِي مَا اختلفوا » (Бقره/

Пас худованд пайғамбаронро барангехт то (мардумонро) башорат диханд ва батарсонанд. Ва китобки муштамил бар ҳақ буд ва ба суйи ҳақиқат даъват мекард, бар онон нозил кард то дар миёни мардумон рожеъ бидончи ихтилоф меварзиданд ҳукм кунанд.

Дар ин сураат қонуники бояд бо он ҳукм кард бояд қавонини бошандки аллох таоло нозил карда на қавонини башарийки пешниҳоди хоинин ба дини аллох ва бандагони аллох аст. Аллох таоло мефармояд:

«إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ وَلَا تَكُنْ لِلْخَائِنِينَ خَصِيمًا» (نساء / ۱۰۵)

мо китоби (қуръонро) ба ҳақ бар ту нозил кардем то миёни мардумон тибқи ончи худо ба ту нишон дода аст доварий кунӣ, ва мудофеъи хоинон мабош.

пас хавосит ба хоинин бошад ва аз хоининики меҳоханд қавонини дағариро жойгузини қонуни шариати аллох кунанд дифоъ нақун, ҳар касики бихоҳад қонуни ғейри аз қонуни шариати аллохро жойгузини қонуни шариати аллох кунад хоин ба аллох ва дини аллох ва бандагони аллох аст. Пас аз хоинин дифоъ нақун

«وَلَا تَكُنْ لِلْخَائِنِينَ خَصِيمًا»

Хатто дар ҳокимият бар мардум ва татбиқи қонуни шариати аллох набояд қучактарин қонунро ба хотири ҳаво ва ҳаваси секуляристҳо ва соири душманон кинор гузошт ва набояд ба хостаҳои ҳавопарастон аҳамият дод. Аллох таоло мефармояд:

«وَأَنِ احْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ

ва дар миёни онон тибқи чизи ҳукм кунки ҳудо бар ту нозил карда аст,

وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ

ва аз амёл ва орзуҳои ишон пейравӣ макун,

وَاحْذَرُ هُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ

ва аз онон барҳазр бошки (бо кизб ва ҳақпуши ва хиёнат ва ғаразварзӣ) туро аз барҳи чизҳои ҳудо бар ту нозил карда аст ба дур ва мунҳариф накунад.

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاغْلَمُوا أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ «(مائده/ 49)

Пас агар (аз ҳукми ҳудо ругардон шуданд ва ба қонуни ҳудо) пушт карданд, бидонки ҳудо меҳаҳд ба сабаби порайи аз гуноҳонишон ишонро дучори бало ва мусибат созад. Бегумон бисёри аз мардум фосиқ ҳастанд (ва аз қавонини шариати аллоҳ сарпичӣ мекунад)

Ва аллоҳ таоло боз ба унвони башорат ба мустазъафин мефармояд:

«وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ

Худованд ба касони аз шумороки иймон оварданд ва корҳои шойиста анжом доданд, ваъда медихадки ононро қатъан жойгузин дар замин хоҳад кард ҳамон гунаки пешиниёни (додгар ва мўъмин миллатҳои) ро жойгузини (тоғиён ва ёғиёни ситамгар) қабли аз худ карда аст (ва ҳукумат ва қудратро бидонон баҳшида аст).

وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا

хамчунин ойини (ислом) ишонроки барои онон мепасандад, хатман (дар замин) побаржо ва барқарор хоҳад сохт, ва нез ховф ва харроси ононро ба амният ва оромиш мубаддал месозад,

يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا

Маро ибодат мекунанд ва чизиро шарикам намегардонанд.

وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ» (нор / ٥٥)

Баъди аз ин(ваъдаи ростини) касоники кофар шаванд, онон фосиқини ҳақиқӣ ҳастанд.

Бешак бидуни ташкили ҳукумати исломӣ, наметавон ба тамоми ажзояи дин амал кард ва ховф ва нигаронии мӯъминин бидуни доштани қудрати низомӣ ва ҳукуматӣ ба амният табдил нахоҳад шуд.

Бар ин асос асли ҳокимияти шариати аллоҳ чизи набудаки дар дипломосӣ бо куффор бар асари он муомалаӣ сурат гирад ва ё нодида гирифта шавад. Росулulloх саллalloху алайхи васаллам рози нашудки дар Макка ҳокимият дар ихтиёри ҳудиш бошад ба шартики ек сол ҳукумат бар асоси қонуни шариати аллоҳ идора шавад ва ек соли дигар бар асоси қавонини секуляристҳо(ба забони арабӣ мушрикин) ҳоло чигуна рози мешавадки куллан ҳокимият ва қавонинро ба секуляристҳо ва соир куффор тахвил диҳад ва бар сари он вориди муомала шавад.

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ

Вассаламу алайкум ва роҳматуллоҳи ва барокатух.